

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., v právní věci žalobkyně: N. V., nar., st. příslušnost Ukrajina, t.č. bytem, zastoupen Mgr. Radimem Strnadem, advokátem, se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 7. 2015, č. j. CPR-15754-2/ČJ-2015-930310-V243,

t a k t o:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 31. 7. 2015 doručenou téhož dne Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 16. 7. 2015, č.j. CPR-15754-2/ČJ-2015-930310-V243 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl.m. Prahy, Odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 13. 3. 2015, č.j. KRPA-134237/ČJ-2014-000022 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Žalobkyně se domáhala zrušení obou těchto správních rozhodnutí s tím, aby soud po jejich zrušení věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Tímto rozhodnutím prvostupňový orgán rozhodl o tom, že žalobkyně se podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) ukládá správní vyhoštění. Doba, po kterou nelze

cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na 1 rok. Počátek doby, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států EU, byl stanoven v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, tedy od okamžiku, kdy cizince pozbude oprávnění k pobytu na území ČR. Současně byla stanovena doba k vycestování z území ČR v délce třiceti dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Důvodem pro uložení správního vyhoštění žalobkyně byla skutečnost, že žalobkyně vykonávala od konce měsíce ledna 2014 do dne 3. 4. 2014 v Hotelu M. P. na adrese 1, bez platného povolení k zaměstnání práci pokojské, tj. byla na území ČR zaměstnána bez povolení k zaměstnání.

V **napadeném rozhodnutí** žalovaná uvedla, že podle jejího názoru bylo ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců aplikováno zcela v souladu se zákonem. Bylo totiž jednoznačně prokázáno, že žalobkyně se dopustila protiprávního jednání, pro něž bylo zahájeno předmětné správní řízení a za které jí bylo následně prvostupňovým správním orgánem uloženo správní vyhoštění. Prvostupňovým správním orgánem bylo prokázáno, že žalobkyně byla na území ČR zaměstnána bez povolení k zaměstnání i přesto, že toto povolení k zaměstnání bylo podmínkou výkonu zaměstnání. Žalobkyně byla dne 3. 4. 2014 zastižena v hotelu, kde vykonávala práci pokojské. K práci v hotelu cizinka nepodepsala žádnou pracovní smlouvu, neměla uděleno povolení k zaměstnání a ani neměla vydáno živnostenské oprávnění. V hotelu pracovala brigádně. Skutečnost, že cizinka nedisponovala pracovním povolením opravňujícím ji k výkonu zjištěné pracovní činnosti, tedy byla zaměstnána bez povolení k zaměstnání, ačkoliv toto povolení bylo podmínkou k výkonu zaměstnání. Tuto skutečnost si prvostupňový orgán ověřil u Úřadu práce ČR – krajské pobočky pro hlavní město Prahu, z jehož sdělení vyplynulo, že žalobkyně v době kontroly disponovala povolením k zaměstnání, které však bylo uděleno pro práci pro jiného zaměstnavatele (P. s.r.o.) a pro druh práce dělníci v oblasti výstavby budov. Doba, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států EU, byla stanovena v zákonném rozmezí, a doba k vycestování z území ČR byla stanovena až poté, co si prvostupňový orgán vyžádal závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR ve smyslu § 120a zákona o pobytu cizinců. K otázce přiměřenosti zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobkyně, která se odvíjí od výsledku posouzení jednotlivých kritérií přiměřenosti nastíněných v ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců. Podle názoru žalované byl závěr o této otázce naprosto řádně zdůvodněn, přičemž délka přijatého opatření byla žalobkyni uložena v dolní hranici možné míry zákonného rozpětí, tj. na 1 rok, s ohledem na závažnost a délku prokázaného protiprávního jednání. Správní orgán prvního stupně srozumitelně vyložil, že v předmětné věci z uvedených důvodů stanovil délku doby, po niž nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států EU v délce jednoho roku. Prvostupňový orgán si dále vyžádal závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR ze dne 15. 4. 2014, ev. č. ZS23337, podle něhož bylo vycestování cizinky možné z důvodu nenaplnění podmínek ustanovení § 179 zákona o pobytu cizinců. Napadené rozhodnutí o správním vyhoštění tedy bylo vydáno v souladu s právními předpisy a řízení, jež vydání rozhodnutí nepředcházelo, nebylo zatíženo vadami, které by způsobovaly nezákonnost prvostupňového rozhodnutí. Zároveň prvostupňové rozhodnutí odpovídalo okolnostem předmětné věci a bylo přiměřené jak ve smyslu § 2 správního řádu, tak i ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců v návaznosti na § 174a téhož zákona.

V **žalobě** proti napadenému rozhodnutí žalobkyně uvedla následující žalobní body. Žalobkyně především napadá závěr, že se na ni nevztahují důvody znemožňující vycestování podle ustanovení § 179 zákona č. 326/1999 Sb. Tento závěr se přitom opírá o závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR ze dne 15. 4. 2015, ev. č. ZS23337. Žalobkyně v této souvislosti uvedla, že ustanovení § 149 zákona č. 500/2004 Sb. upravuje formu, nikoliv však

obsah závazného stanoviska, neboť vlastní závaznost takového stanoviska pro správní orgán, který vydává správní rozhodnutí, musí vyplývat až ze zvláštního zákona, které současně podmiňuje vydání rozhodnutí s předchozím závazným stanoviskem. V případě ustanovení § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců však žádná závaznost závazného stanoviska Ministerstva vnitra ČR neplyne, neboť je zde dána pouze jediná podmínka, a to, že správní orgán je povinen vyžádat si takové závazné stanovisko od ministerstva, nikoliv však to, že toto závazné stanovisko bylo bez dalšího závazné pro vlastní rozhodnutí prvostupňového správního orgánu. Jestliže se tedy žalovaná v rámci přezkumu odvoláním napadeného rozhodnutí nezabývala skutečností, že prvostupňový správní orgán neučinil ve vztahu k důvodům znemožňujícím vycestování podle ustanovení § 179 zákona o pobytu cizinců žádné vlastní správní uvážení, pak žalovaná nepřezkoumala odvoláním napadené rozhodnutí plně v souladu s ustanovením § 89 odst. 2 správního řádu. Z rozhodnutí prvostupňového správního orgánu jednoznačně vyplývá, že bez dalšího vlastního přezkumu důvodů znemožňujících vycestování žalobkyně z území ČR, si tento učinil závěr, že na žalobkyni se nevztahují důvody znemožňující vycestování podle ustanovení § 179 zákona č. 326/1999 Sb. Tento postup je však v rozporu s ustanovením § 3 zákona č. 500/2004 Sb., neboť jak bylo výše uvedeno, v ustanovení § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců absentuje vyjádření závaznosti závazného stanoviska pro rozhodnutí prvostupňového správního orgánu. Pak je postup prvostupňového správního orgánu nepřezkoumatelný. Z uvedených důvodů žalobkyně navrhla zrušení napadeného i prvostupňového rozhodnutí a vrácení věci žalované k dalšímu řízení.

Žalovaná ve svém **vyjádření** uvedla, že podle jejího názoru bylo protiprávní jednání žalobkyně prvostupňovým správním orgánem řádně zjištěno, spisovým materiálem doloženo a dostatečně zdůvodněno. Současně nebyla zjištěna taková procesní pochybení, která by způsobovala nezákonnost vedeného řízení či rozhodnutí, které z něho vzešlo. Ohledně žalobní námitky směřující k nedostatečnému posouzení důvodů, pro něž by žalobkyně nemohla vycestovat zpět do země původu, žalovaná uvedla, že prvostupňový orgán postupoval podle § 149 správního řádu a podle ustanovení § 120a zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně byla s předmětným stanoviskem Ministerstva vnitra ČR ze dne 15. 4. 2014, ev. č. ZS23337 seznámena jako s podkladem pro prvostupňové rozhodnutí, přičemž prvostupňový orgán ho citoval v odůvodnění svého rozhodnutí. Žalovaná dále uvedla, že považuje předmětné stanovisko za závazné ve smyslu § 149 správního řádu. Jeho obsah je závazný pro výrok rozhodnutí správního orgánu, a je-li jeho obsah jednoznačný, nedisponuje v tomto ohledu správní orgán žádným prostorem pro správní uvážení.

Ze **správního spisu** žalované vyplývá, že žalobkyně byla dne 3. 4. 2012 kontrolována policejní hlídkou v Hotelu M. P. v při výkonu úklidových prací. Při kontrole nepředložila platné povolení k zaměstnání vydané Úřadem práce ČR, ani platné živnostenské oprávnění. Žalobkyně žije na území ČR se svým manželem rovněž ukrajinské státní příslušnosti, který má na území ČR trvalý pobyt. Ve správním spisu je založeno i sdělení Úřadu práce ČR, že v době kontroly měla žalobkyně povolení k zaměstnání pro zaměstnavatele P. s.r.o., se sídlem, platné pro druh práce „dělnice v oblasti výstavby budov“. Zároveň prvostupňový správní orgán zjistil, že žalobkyně není osobou, která pracovní činnosti povolení k zaměstnání nepotřebuje ve smyslu § 98 zákona č. 435/2004 Sb., zákona o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů. Z protokolu o výsledku žalobkyně mj. vyplynulo, že měla trvalý pobyt na území Ukrajiny v Zakarpatské oblasti,

Prvostupňový správní orgán si vyžádal závazné stanovisko, Ministerstva vnitra ČR (dále jen „ministerstvo“) ze dne 15. 4. 2014, ev. č. ZS23337, z něhož vyplývá, že z hlediska

ustanovení § 179 zákona o pobytu cizinců je vycestování žalobkyně možné. V odůvodnění tohoto závazného stanoviska je uvedeno, že žalobkyně sama v průběhu správního řízení uvedla, že neexistují žádné důvody, které by jí mohly bránit v návratu na Ukrajinu. Na základě posouzení výpovědi žalobkyně nedošlo ministerstvu k závěru, že by jí hrozilo v zemi původu uložení trestu smrti nebo vykonání tohoto trestu, ani mučení či nelidské či ponižující zacházení nebo trest. Ministerstvo uvedlo, že politickou a bezpečnostní situaci v zemi původu cizince v současné době lze považovat za natolik uspokojivou, aby umožňovala bezpečný návrat žalobkyně do vlasti. K tomuto závěru dospěl po prostudování zpráv týkajících se země původu, především aktuálních informací ČTK a dalších relevantních zpráv, z nichž jednoznačně vyplývá, že současná situace na Ukrajině se zcela stabilizovala. Navíc žalobkyně má trvalé místo bydliště v západní části Ukrajiny, kde předešlé události nedosáhly takových rozměrů, aby byla vážně ohrožena její bezpečnost v případě návratu do vlasti. Případné vycestování žalobkyně pak nepřestavuje ani rozpor s mezinárodními závazky ČR.

Žaloba byla podána včas a je přípustná v souladu s ustanovením § 65, § 68 a § 70 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“).

Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy II, dílu 1 s.ř.s., v mezích uplatněných žalobních bodů, ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (*ex offio*), a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného správního orgánu.

Žaloba není důvodná.

Krajský soud v první řadě uvádí, že *gros* žalobních námitek se vztahuje k průběhu řízení před prvostupňovým orgánem, které podle názoru žalobkyně bylo poznamenáno takovými vadami, které způsobují nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí žalovaného ve vztahu k posouzení překážek vycestování žalobkyně zpět na Ukrajinu. Naproti tomu je mezi stranami nesporný skutkový stav věci (výkon práce bez povolení), který vedl k vydání rozhodnutí o vyhoštění žalobkyně ve smyslu § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Krajský soud vycházel při posouzení těchto otázek z platné a účinné právní úpravy.

Podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3. zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění platilo, že cizince, který na území pobývá přechodně, lze vyhostit až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.

Podle ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců platí, že rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.

Podle ustanovení § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že *vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště*. Podle ustanovení § 179 odst. 2 tohoto zákona platí, že za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání

trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Ke zjištění podmínek pro možnost vycestování do země původu je prvostupňový orgán povinen si vyžádat závazné stanovisko^{9d)} ministerstva, zda je vycestování cizince (§ 179) možné. Poznámka 9d) odkazuje dle své dikce na ustanovení § 149 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Ministerstvo je podle § 120a odst. 3 zákona o pobytu cizinců povinno vydat závazné stanovisko bezodkladně. Podle § 120a odst. 4 a 5 zákona o pobytu cizinců platí, že není-li vycestování cizince podle odstavce 1 nebo 2 možné, policie tuto skutečnost uvede v rozhodnutí o správním vyhoštění a cizinci udělí vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území (§ 33 odst. 3). Pominou-li důvody znemožňující cizinci vycestování, policie vydá nové rozhodnutí ve věci podle zvláštního právního předpisu^{5d)}. Dnem nabytí právní moci tohoto rozhodnutí zaniká platnost víza uděleného podle § 33 odst. 3 nebo povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území; policie cizinci udělí výjezdní příkaz a stanoví lhůtu, ve které je povinen vycestovat z území.

Podle ustanovení § 149 správního řádu platí, že závazné stanovisko je úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Správní orgány příslušné k vydání závazného stanoviska jsou dotčenými orgány. Podle ustanovení § 149 odst. 2 správní orgán usnesením přeruší řízení, jestliže se dozvěděl, že probíhá řízení, v němž má být vydáno závazné stanovisko. Podle ustanovení § 149 odst. 3 správního řádu platí, že pokud bylo v průběhu řízení o žádosti vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne.

Podle právního názoru uvedeného v rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2011, čj. 2 As 75/2009-113, přístupného na www.nssoud.cz, závazná stanoviska vydaná dle § 149 správního řádu z roku 2004 nejsou rozhodnutím ve smyslu § 67 správního řádu ani § 65 s. ř. s., neboť sama o sobě nezakládají, nemění, neruší nebo závazně neurčují práva nebo povinnosti. Soudní přezkum jejich obsahu je v souladu s čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod umožněn až v rámci konečného rozhodnutí dle § 75 odst. 2 s. ř. s.

Závazné stanovisko ve smyslu § 120a zákona o pobytu cizinců představuje způsob posouzení otázky, zda v konkrétním případě správního vyhoštění cizince neexistují důvody, které by v souladu s mezinárodními lidskoprávními závazky České republiky znemožňovaly návrat cizince zpět do země jeho původu. Jak je zjevné i z pouhé dikce citovaného ustanovení, tento úkon ministerstva nemá formu správního rozhodnutí, nicméně je vybaven závazností ve vztahu nikoliv k celému výroku rozhodnutí o správním vyhoštění, nýbrž k té jeho části, která se týká vycestování cizince, eventuálně jeho setrvání na území v režimu strpění pobytu. Žalobce namítá, že toto „závazné stanovisko“ nesplňuje znaky závazného stanoviska ve smyslu § 149 správního řádu a že tedy není dána striktní závaznost jeho obsahu pro výrok rozhodnutí žalované o vyhoštění. K tomu krajský soud uvádí, že pokud je mu známo, v setrvalé správní praxi žalované i rozhodovací praxi správních soudů je toto závazné stanovisko nahlíženo jako jeden z případů závazného stanoviska ve smyslu § 149 správního řádu. Lze poukázat zejm. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2014, čj. 6 Azs 225/2014-34, přístupný na www.nssoud.cz, v němž Nejvyšší správní soud dovodil platnost trvání závazného stanoviska pro postup orgánů Policie ČR i v navazujících

rozhodnutích, nezmění-li se zásadním způsobem stav věci, obdobně také v rozsudku ze dne 6. 1. 2015, čj. 8 Azs 110/2014-53 považoval Nejvyšší správní soud ministerstvo v kontextu vydání závazného stanoviska za dotčený orgán, což obojí potvrzuje vnímání tohoto závazného stanoviska jako závazného pro výrok rozhodnutí o vyhoštění.

Za naprosto zásadní v tomto ohledu krajský soud považuje právní názor Nejvyššího správního soudu uvedený v rozsudku ze dne 29. 11. 2012, č.j. 4 As 52/2012 – 26, přístupném na www.nssoud.cz, podle něhož *[p]okud zvláštní zákon (tj. zákon o ochraně přírody a krajiny) výslovně neurčuje, že stanoviska vydávaná podle tohoto zákona jsou závazným stanoviskem ve smyslu správního řádu, ani neuvádí, že se jedná o správní rozhodnutí, Nejvyšší správní soud považuje za rozhodující, zda příslušné závazné stanovisko podle zákona č. 114/1992 Sb. naplňuje znaky závazného stanoviska vymezené v § 149 správního řádu a konkretizované v judikatuře správních soudů.* Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku řešil otázku charakteru úkonu správního orgánu, který měl formu správního rozhodnutí, nicméně obsahově se jednalo o závazné stanovisko, přičemž Nejvyšší správní soud při kvalifikaci tohoto úkonu upřednostnil materiální hledisko. Zároveň se obdobně jako v předmětné věci jednalo o aplikaci zvláštního zákona, který nabyl účinnosti dříve, než ustanovení § 149 správního řádu, které institut závazného stanoviska zakotvilo. Obdobně vyznívá též stanovisko poradního sboru ministra vnitra ke správnímu řádu uvedené v závěru č. 31 ze dne 10. 4. 2006, podle něhož závazná stanoviska či souhlasy podle zvláštních zákonů (podmiňující úkony) je třeba posuzovat jednotlivě podle jejich povahy vycházející ze zvláštních zákonů. Ustanovení § 149 správního řádu předpokládá, že zvláštní zákon stanoví formu, jakou bude příslušný podmiňující úkon učiněn. Tyto podmiňující úkony jsou závaznými stanovisky podle § 149 správního řádu, pokud odpovídají znakům vymezeným v § 149 odst. 1 správního řádu. V případě, že ze zvláštního zákona vyplývá, že podmiňující úkon má charakter rozhodnutí, nemůže se jednat o závazné stanovisko podle § 149 správního řádu (přístupné na <http://www.mvcr.cz/clanek/zavery-poradniho-sboru-ministra-vnitra-ke-spravnimu-radu.aspx>).

Krajský soud tedy dovozuje, že „závazné stanovisko“ podle § 120a zákona o pobytu cizinců je jako podle svého výslovného označení, tak i podle svého obsahu závazným stanoviskem ve smyslu § 149 správního řádu, což konec konců potvrzuje i poznámka 9d) odkazující přímo na toto ustanovení. Jakkoliv poznámky pod čarou nemají povahu normativních odkazů, mohou být cenným vodítkem při interpretaci zákonných ustanovení, a to za předpokladu, že odrážejí platný a účinný právní stav.

Druhou otázkou, kterou musel krajský soud vyhodnotit v kontextu žalobních námitek, je otázka přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí vydaného na základě předmětného závazného stanoviska ministerstva ze dne 15. 4. 2014, ev. č. ZS23337 obsaženého ve správním spisu. Toto závazné stanovisko je odůvodněno jednak odkazem na vyjádření samotné žalobkyně, že ve vycestování zpět na Ukrajinu nespátřuje žádné překážky, a jednak odkazem na podklady, které ovšem nejsou k závaznému stanovisku připojeny (zprávy ČTK a další relevantní zprávy). V tomto ohledu krajský soud zdůrazňuje, že v zájmu přezkoumatelnosti závazného stanoviska jako opory napadeného rozhodnutí by ministerstvo mělo tyto podklady přesněji označit, resp. nejlépe poskytnout je žalované jako součást (přílohu) závazného stanoviska. Krajský soud v tomto ohledu nepřehlédl názor Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2015, čj. 8 Azs 110/2014-53, přístupný na www.nssoud.cz, podle něhož *„Soud musí mít možnost ověřit obsah, relevanci a věrohodnost informací o zemi původu, na nichž je založeno závazné stanovisko k posouzení podmínek § 179 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, vydané v rámci řízení o uložení správního vyhoštění. Tyto informace proto musí být součástí správního spisu.“* Tento právní

názor ovšem byl vysloven ve specifickém kontextu, kdy bylo závazné stanovisko mj. postaveno i na nepravdivých premisách (neexistence politické strany uváděné účastníkem řízení). Přezkoumatelnost předmětného stanoviska ministerstva v posuzované věci tak vychází zejména z toho, že ministerstvo poukázalo na bydliště žalobkyně nacházející se v západní části Ukrajiny (.....), což odpovídá správnímu spisu, a zároveň to potvrzuje úsudek ministerstva o tom, že žalobkyně nebude v důsledku svého návratu do této části Ukrajiny vystavena hrozbě nelidského či ponižujícího zacházení či jiné újmy v důsledku bezpečnostní situace, která byla vyhrocena zejména v jihovýchodní části Ukrajiny, což je možno považovat za skutečnost obecně známou. Vyjádření žalobkyně, že ve vycestování na Ukrajinu pro ni nepředstavuje problém, vyplývá rovněž z protokolu o jejím výsledku. Žalovaná tedy postupovala správně, pokud vycházela z tohoto závazného stanoviska, byť nebylo opatřeno přílohami, které by v zájmu jeho přezkoumatelnosti žalovanou připojeny býti měly. V daném konkrétním případě však bylo možno na základě skutečností vyplývajících ze správního spisu jednoznačně usoudit, že předmětné závazné stanovisko odpovídalo stavu věci. Zároveň žalovaná posoudila i všechny ostatní překážky pro vyhoštění či vycestování žalobkyně (§ 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců). Její rozhodnutí tak krajský soud vyhodnotil s výhradou uvedených výtek jako přezkoumatelné a správné.

Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud rozhodl o žalobě tak, že ji v plném rozsahu zamítl, jak je ve výroku I. uvedeno.

Výrok II. o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. září 2015

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová